

— Авджии, продума си воденчарятъ, който позна, че лае хрътка. Какво ще правятъ тия проклетници! Тукъ е Емексизъ-Пехливанъ.

Емексизъ-Пехливанъ, най-лютиятъ пладнешки и нощенъ злодѣецъ, бѣше распространилъ ужасъ по околността. Прѣди двѣ недѣли бѣше изсѣкалъ цѣлата челядъ на Ганча Даалиятъ, въ село Иваново. За него също казвахъ, и не на халось, че отрѣзалъ главата на дѣтето, което вчера докарахъ на кола въ града.

Вратата трѣщѣше отъ ударитѣ.

Воденчарятъ постоя малко замисленъ, хванъ си главата, като че се чудеше какво рѣшение да земе. Едъръ потъ побѣ челото му. Веднага той се наведе подъ прашната лавица, извади една брадва и се изправи съ нея до вратата, която пукаше отъ натискъ. Но таж мигновенна рѣшителностъ го остави щомъ погледнъ дъщеря си. Страшна безнадежностъ, мъжа, страдание се исписахъ по лицето му. Бащинско чувство надви подъ възмутената му съвѣсть. Той си науми българската пословица: „прѣклонена глава сабя не сѣче“ и рѣши, вмѣсто да се опира, да проси милость — отъ немилостивитѣ. Бързо остави брадата задъ хамбаря, дѣто бѣше скритъ Краличътъ, зави хубаво Марийка и отвори вратата.

На прага се исправихъ двама въоръжени турци, съ ловчески вули на гърбоветѣ. Единиятъ държеше за синджиръ хрътка. Първиятъ отъ тѣхъ, който бѣше дѣйствително кръвожадний Емексизъ-Пехливанъ, изгледа испитателно вътрѣшността и тогава влѣзе. Той бѣше високъ, камбурастъ, мършавъ-посталъ и кюсе. Физиономията му не бѣше страшна, както името му и дѣлата му. Само малкитѣ му сиви безцвѣтни очи играяхъ